

Arrest

nr. 70 834 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 2 maart 1983 in de Ingoesjetische stad Nazran, waar u ook uw propiska had. Sinds 2002 verbleef u echter bij uw grootouders in Noord-Ossetië, meer bepaald in het dorp Datsjnoje.

In 2006 maakte u voor de eerste maal kennis met uw huidige partner, A. K. (...) (O.V. X), maar na deze kennismaking hadden jullie verder geen contact meer. Eind 2007 of begin 2008 werd u enkele keren lastiggevallen door de FSB omdat u een hoofddoek droeg. 2 maal kwamen medewerkers van de FSB naar uw werkplaats om u vragen te stellen met betrekking tot uw hoofddoek alsook aangaande uw familie en vrienden. Korte tijd later hielden ze ook een controle bij u thuis, waarna ze u verder met rust lieten. In 2008 stuurde A. (...), die op dat moment reeds naar België was gevlucht omwille van zijn

politieke problemen, u echter een bericht via de Russische website klasgenoten en sindsdien hielden jullie bijna dagelijks contact via e-mail en telefoon. Eind 2009 deed A. (...) u vanuit België een huwelijksaanzoek, waarna u besloot naar België te komen.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 20 maart 2009. Vanuit Nazran reisde u met de trein naar Moskou, waar u een vliegtuig richting Praag nam. Vanuit Praag reisde u vervolgens met de trein via Dresden naar Keulen, waar u opgewacht werd door uw toekomstige partner. Samen kwamen jullie op 29 mei 2009 vanuit Keulen met de trein naar Antwerpen, waar A. (...) verbleef. Nog diezelfde dag trad u in België op religieuze wijze in het huwelijk met A. (...), waarna u ook wettelijk met hem ging samenwonen. Op 18 november 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een asielaanvraag indiende in België omdat u niet naar de Russische Federatie kan terugkeren, enerzijds omwille van de problemen van uw partner, anderzijds omdat u er zelf problemen zou krijgen aangezien u een hoofddoek draagt.

Er dient eerst en vooral te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag als laattijdig beschouwd moet worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het Belgische grondgebied betrad op 29 mei 2009 (Verklaring DVZ, nr. 34), terwijl u pas op 18 november 2010 asiel aanvroeg. U voerde wel aan dat u zo lang gewacht had omdat u en uw partner na uw komst in België geprobeerd hadden om jullie relatie wettelijk vast te leggen via de gemeente. In eerste instantie zouden jullie dan ook de toestemming gekregen hebben om te gaan samenwonen. Later zou u echter een weigering gekregen hebben met het bevel om het land te verlaten omdat u naar België gekomen was met een toeristenvisum en niet het vereiste visum type D (CGVS, p. 8-9). Deze argumentatie is echter niet afdoende, te meer omdat u deze weigering reeds op 10 februari 2010 ontvangen had (CGVS, p. 9) en u pas op 18 november 2010, met andere woorden ruim negen maanden later, een asielaanvraag indiende.

Wat de problemen van uw partner vervolgens betreft, dient opgemerkt te worden dat u voor uw vertrek uit de Russische Federatie niet eens op de hoogte was van het feit dat uw partner er problemen had (CGVS, p. 14) en u de Russische Federatie verlaten hebt op vraag van uw partner (CGVS, p. 10). In het kader van de asielaanvraag van uw partner, A. K. (...) (O.V. 5.987.296), werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Er moet echter op gewezen worden dat deze beslissing genomen werd op basis van zijn persoonlijke verklaringen alsook op grond van de toenmalige veiligheidssituatie.

In dit kader kan eveneens opgemerkt worden dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot de problemen van uw partner. Zo verklaarde u wel dat uw partner de Russische Federatie verliet omwille van politieke problemen en hij niet meer kan terugkeren omdat hij er gezocht wordt (CGVS, p. 10). U had echter geen idee welke politieke problemen uw partner precies had noch door wie hij gezocht wordt (CGVS, p. 10). U wist voorts evenmin waarom hij precies gezocht wordt (CGVS, p. 10) of sinds wanneer dit het geval is (CGVS, p. 14). Daar al deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Wat uw persoonlijke problemen betreft, moet vastgesteld worden dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Zo verklaarde u dat u eind 2007 of begin 2008 binnen een periode van bijna twee maanden een aantal keer door de FSB werd lastiggevallen omwille van het feit dat u een hoofddoek droeg. Twee maal kwamen medewerkers van de FSB naar uw werkplaats, de staatsuniversiteit van Ingoesjetië, om u vragen te

stellen in verband met uw hoofddoek alsook met betrekking tot uw familie, vrienden en kennissen. Een derde keer kwamen ze naar uw huis om er een controle te houden (CGVS, p. 12-13). Niettemin heeft de FSB nooit officiële stappen tegen u ondernomen (CGVS, p. 12). Tijdens hun bezoeken hebben de FSB-medewerkers u ook nooit fysiek lastiggevallen (CGVS, p. 13). Daar komt nog bij dat er na de controle bij u thuis verder niets meer gebeurd is, noch voor uw vertrek uit de Russische Federatie, noch erna (CGVS, p. 13). U beschikt bijgevolg over geen enkele aanwijzing dat u in de toekomst opnieuw problemen zou kennen met de FSB omwille van het feit dat u een hoofddoek draagt. In ditzelfde kader kan bovendien nog opgemerkt worden dat u in augustus 2008, met andere woorden nadat de door u aangehaalde problemen met de FSB begonnen, nog een internationaal paspoort werd uitgereikt. Hieruit dient geconcludeerd te worden dat er geen sprake kan zijn van vervolging in uw hoofde. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat de beslissingsmacht met betrekking tot de uitreiking van internationale paspoorten bij de FSB berust. Indien u daadwerkelijk door de FSB vervolgd zou worden, kan ervan uitgegaan worden dat deze dienst u niet zomaar een internationaal paspoort zou laten afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands Russisch paspoort, een kopie van enkele pagina's uit uw internationaal Russisch paspoort, een gelegaliseerde kopie van een duplicaat van uw geboorteakte, een Belgisch attest van verlies van documenten en een Belgische verklaring attest van verlies van paspoort) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van enkele pagina's uit uw binnenlands en internationaal Russisch paspoort alsook de gelegaliseerde kopie van het duplicaat van uw geboorteakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uit het Belgische attest van verlies van documenten blijkt enkel dat u op 10 november 2010 bij de politie aangifte hebt gedaan van verlies van verschillende van uw bezittingen, waaronder uw Russisch (reis)paspoort. Uit de Belgische verklaring attest verlies van paspoort ten slotte blijkt uitsluitend dat u op 10 november 2010 aangifte gedaan hebt van het verlies van uw Russisch (reis)paspoort.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Betreffende het uiterst laattijdig indienen van een asielaanvraag betoogt verzoekende partij dat het haar aanvankelijk niet nodig leek een dergelijke aanvraag in te dienen daar zij ervan overtuigd was een verblijf in België te zullen verkrijgen op basis van haar relatie en zij na de weigering van dit verblijf op 10 februari 2010 eerst heeft onderzocht of hiertegen procedurerechten konden worden ondernomen. Aldus heeft zij pas later een asielaanvraag ingediend.

2.2.2.2. De Raad oordeelt dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming daar hij in zijn land van herkomst vreest voor zijn leven of zijn vrijheid, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land waartoe hij zijn vlucht heeft genomen. Zeker wanneer verzoekende partij in februari 2010 wordt geconfronteerd met een negatieve beslissing om legaal in België verblijf te kunnen houden op basis van haar relatie met een erkende vluchteling en zij het voorwerp zou uitmaken van een vervolging in haar land van herkomst die dermate zwaarwichtig is dat zij het noodzakelijk vindt op deze gronden een asielaanvraag in te dienen, relateert het pas negen maanden later effectief indienen van deze asielaanvraag op ernstige wijze de voorgehouden vrees voor vervolging en het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.3.1. Met betrekking tot de motivering dat verzoekende partij voor haar vertrek uit de Russische Federatie niet op de hoogte was van de problemen van haar partner en dat zij daarenboven geen idee heeft welke de problemen van haar partner waren en niet weet waarom precies hij werd gezocht en wanneer en door wie, werpt verzoekende partij tegen dat haar partner haar over zijn problemen niets heeft verteld doch zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie met zijn problemen zal worden in verband gebracht.

2.2.3.2. De Raad oordeelt dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat wanneer verzoekende partij zich voor wat betreft haar eigen asielaanvraag expliciet beroept op de problemen van haar partner zij hierover niet het minste detail kan verstrekken. In redelijkheid mag immers worden aangenomen dat indien één van beide partners zich beroept op de problemen voorgehouden door de andere partner hierover onderling enige communicatie wordt gevoerd.

Waar verzoekende partij opnieuw wijst op het gevaar dat zij zou lopen bij een terugkeer naar de Russische Federatie daar zij zal worden in verband gebracht met de problemen van haar partner wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Aangaande de motivering betreffende de persoonlijke door verzoekende partij ervaren problemen in haar land van herkomst en de verkrijging van een internationaal paspoort betoogt verzoekende partij dat er in elk geval van herhaalde bemoeienissen van de FSB sprake is gezien zij driemaal een onderzoek naar haar hebben ingesteld en dat niets laat vermoeden dat haar dossier nu is afgesloten. De FSB is een grote organisatie zodat het niet uitgesloten is dat de ene afdeling haar een internationaal paspoort uitreikt terwijl een andere afdeling een onderzoek tegen haar instelt, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij benadrukt tot driemaal toe te zijn lastiggevallen door de FSB wijst de Raad er wederom op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Desbetreffend motiveert verwerende partij onder meer als volgt: *“Niettemin heeft de FSB nooit officiële stappen tegen u ondernomen (CGVS, p. 12). Tijdens hun bezoeken hebben de FSB-medewerkers u ook nooit fysiek lastiggevallen (CGVS, p. 13). Daar komt nog bij dat er na de controle bij u thuis verder niets meer gebeurd is, noch voor uw vertrek uit de Russische Federatie, noch erna (CGVS, p. 13).”* Deze motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Waar verzoekende partij met haar betoog betreffende het afleveren van een internationaal paspoort suggereert dat de FSB, zijnde de geheime dienst van de Russische Federatie, dermate slecht functioneert dat het onderzoek van de ene afdeling zou worden gedwarsboomd door het afleveren van een internationaal paspoort door de andere, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met enige objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.5. Uit de vaststellingen dat uitermate lang werd gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen, dat verzoekende partij niet in het minst op de hoogte is van de problemen van haar partner waarop zij mede haar asielaanvraag steunt, dat er duidelijk door de FSB tegen haar geen stappen werden ondernomen en dat haar zelfs een internationaal paspoort werd afgeleverd, besluit verwerende partij terecht dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

Waar verzoekende partij opwerpt dat er nog steeds mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Ingoesjetië stelt de Raad vast dat verwerende partij niet beweert dat Ingoesjetië vrij is van problemen, doch wel motiveert dat de nog aanwezige gevechtshandelingen een gericht karakter hebben zowel van de rebellen uit als van de autoriteiten en dat bij grootschalige acties slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen waardoor niet kan worden gesteld dat burgers op veralgemeende wijze slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De door verzoekende partij bijgebrachte cijfers dat in bijna een jaar (oktober 2009 – tot en met augustus 2010) onder de burgerbevolking slechts 39 doden en 70 gewonden vielen op een totaal cijfer van respectievelijk 157 en 252 bevestigen dat het

aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de gevechtshandelingen duidelijk een gericht karakter vertonen. Verwerende partij kon dan ook terecht besluiten dat er geen sprake is van het feit dat burgers op veralgemeende wijze slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict zodat er voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet aanwezig is.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT